

Rottenmanner Tauern

*Stein am Mandl (2043m), Seegupf (2011m), Diwaldgupf (2125m),
Hochheide (2363m) a Moserspitz (2230m)*

20. - 24. května 2009

* * *

*Sedím na louce u Singsdorfer Alm a obdivuju se závratné rychlosti
nádherně vyvinutého cumulu napíchnutého na hřeben Haller Mauern.
Die Alpenidylle – les, hory, louka, potok, spousta na svět se deroucích
kytek, zručící potok jen občas přeřve nějaký pták...*

* * *

Jak to bylo pohádka? Zabloudilo kuřátko. Zabloudilo mezi poli, pípá, pípá, nožky bolí...

To jsem se takhle jednou zapovídal s terkoud, též zvanou Narya, zde zvanou Inka, slovo dalo slovo a my se domluvili na výletě do Nízkých Taur, konkrétně do těch Rottenmannských. A proč zrovna tam? Nízké Taury mě lákají už dlouho a ty Rottenmannské mi přišly vlakem nejlépe přístupné. Navíc už mi doma několik roků strašila naprosto panenská mapa od rakouského BEV (ono by se těch panenských map našlo víc).

A tak se začalo plánovat. Samozřejmě já, naivní optimista, jsem začal plánovat cestu až ze stanice Břeclav s tím, že do Břeclavi pojedou nějaká ta Hungaria a že všechno bude navazovat. A ejhle, ono se ukázalo, že Hungaria jede až o hodinu později a že Pendolinem bychom stejně nestihli přestoupit na náhradní autobusovou dopravu do vesnice Bernhardsthal. Naštěstí náhradní řešení existovalo a do Vídně jsme se dostali autobusem Student Agency, který měl čtvrt hodiny na odjezdu i čtvrt hodiny na příjezdu, takže ve Vídni jsme se svorně shodli, že dřívější spoj přes Linz Hbf stíhat nebudeme a že nějak nakombinujeme vlaky přes Bruck an der Mur. A tak rovnou nastupujeme do osobáku směr Payerbach-Reichenau a v jízdním řadu s uspokojením zjišťujeme, že ve Vídeňském Novém městě vlak čeká skoro čtvrt hodiny, takže se v nádražním obchodě stihne koupit nějaká zmrzlina i něco k pití. A jak jsme si usmysleli, tak jsme i učinili.

V Payerbachu dobíháme vlak přes Semmering do Mürzzuschlagu. Pana průvodčího se zvědavě ptáme, kolik by stál lístek z Mürzzuschlagu do Bruck an der Mur. Prý 6,80€ za osobu, a tak se rozhodujeme EC nebrat a pěkně pokračovat v osobáčkové spanilé jízdě.

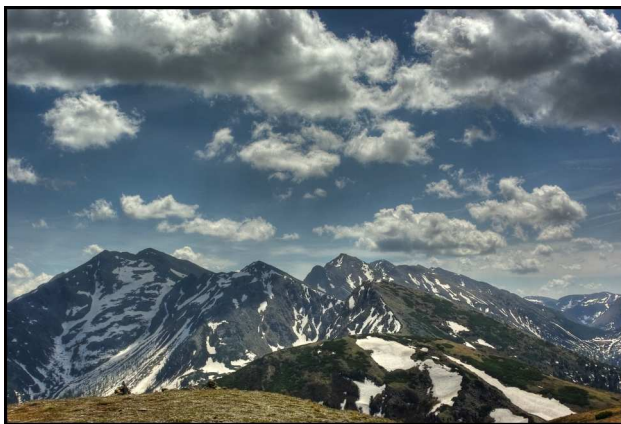
V Mürzzuschlagu kupuji pohledy, jdeme na chvílku do „parku“, potom málem vlezeme do onoho podivného EC, které se bůhvíproč skládá z normálních i z opravdu starých vagónů. Potom ještě chvílku čekáme na nádraží, za chvíli přijíždí náš vlak, ve kterém Inka na chvíli usíná, já čtu trochu Respektu a rozhodujeme se vylézt v Bruck an der Mur. Tamější nádraží se mi ale moc nelíbí a proto chci dojet do Leoben a přestoupit až tam, a tak zase nastupujeme do vláčku, který nás unáší kamsi do neznáma. Až je mi to podezřelé, tak se ptám spolucestujícího – a je to jasné, jedeme špatně směr Graz. Co teď? Vystoupit a jet zpátky, jenže vlak si zrovna vybírá úsek bez zastávek, a tak stavíme až ve Frohnleiten. Naštěstí štyrský takt nezklamal a my se včas dostáváme zpátky do Bruck an der Mur, kde kupodivu objevujeme i správný vlak tím správným směrem. Ve vlaku si převlékám tričko a Inka tak nějak touží po tom, abych předvedl svoje špeky všem spolucestujícím, což ovšem s díky odmítám.

O čtvrt na jedenáct (večer) vystupujeme na nádraží Stadt Rottenmann a po chvíli hledání toho správného východu konečně vyrážíme směr hory. Přes město si pomáhám GPS, za ním už je cesta jednoznačná – až k začátku lanovky ve výšce asi 1300m vede široká cesta. Chůze po ní nám docela odsýpá a když kolem čtvrt na jednu (ráno) jsme u dolní stanice lanovky, tak se rozhodujeme být dobří a dojít to až na chatu. Druhá část dnešní cesty je sice pořád po široké pěšině, ale už to nejde tak rychle, takže se pro jistotu dopujeme hroznovým cukrem. Poslední úsek cesty – od místa, kde stávala chata dřív až k chatě dnešní – jdeme opravdu jen silou vůle. Kolem půl druhé jsme před chatou, která přesto, že už je otevřená, tak má i otevřený winterraum. Protože je velice brzo ráno, rozhodujeme se nebudit osazenstvo chaty a jdeme spát do něj.

Do spacáků jsme zapadli jako do ledovcových trhlin – tedy samozřejmě bez maček a batohů, nicméně uvnitř jsme byli ani jsme nevěděli jak. Trochu jsem se bál, že se probudím se svítáním, ale díky malému okýnku tuto službu převzal v sedm hodin ráno budík na mobilu, který jsem zapomněl vypnout. A tak jsme se pomalu vybatolili na terasu chaty, kde jsme si dali čaj s citronem, který za to stál a jablkovou buchtu, která za to nestála. Když jsem chataři říkal, že jsme spali ve winterraumu, jen spráskl ruce se slovy „Dort ist eine Baustelle!“, ale jinak se ani nezdálo, že by mu to vadilo. Na terase byli dva psi, z toho jeden byl krásně štěně, které jsme později identifikovali jako mládě vlčáka.

21. 5. 2009

Po snídani jsme začali funět ke Globucken See, kde jsme plánovali nabrat vodu. Kousek nad chatou jsme hned málem zabloudili na sněhovisku, kde jsme si nazuli návleky a kde si Inka zapomněla sluneční brýle – naštěstí si na ně vzpomněla docela brzo. Našel jsem si jednu kešku a potom už jsme přišli k jezeru, které ale bylo plné sněhu. I tak jsme ale nabrali nějakou vodu – alespoň na vaření. Cesta potom pokračovala přes pár skalek (občas zajištěných ocelovým lanem) do sedla na hřebeni, kde jsme nechali batohy a jen nalehko pokračovali na Stein am Mandl. Na poměrně placatém vrcholu jsem konečně pochopil, co to znamená „růžový palouček“ – celý vrchol byl porostlý nějakými růžovými skalničkami. Zapsali jsme se do vrcholové knížky, udělali vrcholové foto a obdivovali se panoramatu od Dachsteinu po Lugauer a spouště neznámých kopečků Nízkých Taur. Blbě bylo to, že dole ve městě už odbilo poledne, což znamenalo lehké, asi dvouhodinové zpoždění oproti plánu. No co už. Vrátili jsme se k batohům a pokračovali na Seegupf. Pohled na jihovýchod nás uchvátil svojí dramatičností, která mě ovšem donutila přiznat si, že hřeben je trochu zubatější, než jsem předpokládal. Do následujícího sedla jsem vyhlásil obědovou pauzu, ale protože oběd s vyhlídkou na chodník na Diewaldgupf, který budeme muset vyjít, by nám až tak nechutnal, tak jsem obědovou pauzu přesunul až na vrchol zmiňovaného kopce.

Na vrchol jsem se doplazil jako první a raději jsem dal hned vařit vodu – žaludek už se začal hlásit o své slovo. Pohodlně jsme se uvelebili v trávě, snědli hnusné těstoviny (moje vina, dal jsem tam dvakrát tolik vody), vypili čaj a uslyšeli zahřmění, se kterým jsme díky předpovědi (kaum Gewitter) ani trochu nepočítali. Co teď? Pokračovat dál po hřebeni byla práce pro vášnivě hráče

ruských rulet. A tak jsme, trochu nešťastně, zaveleli k ústupu na chatu, ze které jsme ráno vyšli. Nedalo mi to, ale tak jsem si alespoň vymohl variantu přes Hirschriedel, což nebyl ten úplně nejlepší nápad (delší doba na hřebeni, sníh na cestě), ale nakonec jsme ještě docela v pohodě došli na chatu, kde na nás museli docela nevěřicně zírat – zejména kvůli těm almarám, se kterými jsme to dnešní kolečko absolvovali. Dali jsme pivo, během kterého jsme se přesunuli do jídelny a když jsme ho dopíjeli, tak už se venku čerti honili. Dnes už se winterraum nekonal, ale docela mě mrzelo, že jsem si vzal jen malý ručník, protože teplá sprcha, kterou jsem tady opravdu nečekal, by bodla.

22. 5. 2009

Ráno si trochu přispíme. V pět hodin je všude mlha, tak si říkám, že třeba na té nepříznivé předpovědi počasí něco bude. O tři hodiny později je krásně jasno a mě trochu mrzí, že ještě ležím a nestoupám k nějakému vrcholku. Když z okna vytřepávám nepořádek z ponožky, nějak si nevšimnu, že pode mnou sedí chatař se svojí ženou – všimnu si jich až je ponožka vytřepaná. No co už, stane se. Trochu komunikujeme s dvojicí, která s námi spala v matrazenlageru – jsou z Teplic a patřila k nim i čtveřice, kterou jsme zahlídli včera na hřebeni. Balíme, dáváme čaj a ptáme se chatařky, jestli se změnila nějak předpověď. „Ona se mění co půlhodinu“ odpoví a dodá, že dnes by raději nikam daleko nechodila. Přesně to ale máme v plánu – dojít jen do vedlejšího údolí, kde postavíme stan. Neodolám a ještě si zabavuju letáček města Rottenmann a mapu města i přilehlých hor – to jen tak do sbírky.

Kolem desáté vyrazíme a až na drobnou epizodku s propadáním se po pás do sněhu se do vedlejšího údolí dostaneme bez problémů. Asi hodinu pobíháme v okolí několika samot a hledáme to nejlepší místo pro stan – někde je to podmáčené, jinde jsou kamzičí bobky. Nakonec stan postavíme v lese přímo u značené cesty a hned zalezeme dovnitř, protože začíná pršet a hřmět. Po chvilce ale začneme mít hlad a tak Inka vyleze před stan a připraví chutnou glutamátovou krmí. Vyjasní se a když už modroha trvá dobrou hodinku, začnou mě chytat roupy a zase bych někam šel. Alespoň se jdu provětrat na louku a dívám se, jak nad hřebenem na protější straně údolí pluje krásně vyvinutý mrak. Je tak krásně, že i Inku lákám na louku, nejprve se jí nechce, ale když jí poté vylíčím spoustu výhod, které má takový vyhrátý kámen, tak podléhá a nakonec se jí to snad i líbí. Po docela dlouhém lenošení i nad naše hlavy připlouvá mrak a s ním i bouřka a tak se přesouváme do stanu, kde dáme kousek pitachleba s čokoládou a jdeme spát. Inka bere to spaní opravdu vážně, já si čtu Respekt, plánuju případný sobotní výlet a vařím čaj. Bouřky odcházejí a přicházejí, Inka spí a když se probudí, tak se dožaduje komunikace a děsí se toho, že v noci nebude spát a že ji budu muset bavit. Kolem jedenácté večer pravděpodobně usínám v půlce věty, leč o hodinu později se budím a dobré dvě hodinky se převaluju ve spacáku. Inka samozřejmě tvrdě spí spánkem spravedlivých.

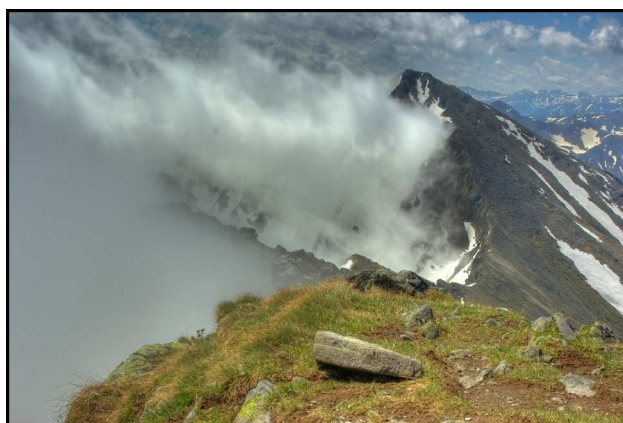
23. 5. 2009

Probouzím se kolem sedmé a tuze se mi nechce, noční ponocování se projevilo. Naštěstí Inka je aktivní a mě je blbě se válet ve spacáku, když už ona křepčí před stanem. Raději proto

vstávám a chystáme k snídani nějaké ty instantní nudle. Nechce se mi, opravdu se mi nechce, na vrcholcích hor jsou stále napíchné mraky, vyhřátý spacáček pomalu chladne – chodit někam do mlhy, ještě k tomu nahoru, aby mě odtama zase vyhnala nějaká bouřka – no fuj! Proč vlastně takové věci dělám? Nebylo by mi lépe doma, hezky v klídku si jezdit na kole nebo něco podobného. Ale asi bych neměl před dámou ukazovat svoje slabosti. A tak se pomalu přesouvám před stan, zcela negalantně sním většinu česnekových nudlí a rozhoduji o lehkém výstupu na hřeben s tím, že stan necháme postavený a v něm zůstane většina věcí, které nebudeme potřebovat. Inka sice protestuje, protože stan stojí hned u turistické cesty, ale já jsem neoblomný. Nakonec, to abych neměl batoh až příliš lehký, se rozhoduju vzít alespoň úvazky a lano.

Pomalu vyrážíme. Cesta vede ke krásně schovanému jezeru, poté dnem údolí kolem potoka. Zvolna nabíráme výškové metry, kupodivu to dneska až tak moc nebolí – že by to skutečně bylo lehčím batohem? Kolem 1900 m n. m. se objevuje sněhovisko. Jsem líný a tak nechávám cepín na batohu a bojuji s hůlkama. Inka si cepín pro jistotu bere. Když procházíme kolem severní stěny Moserspitz, tak se zlehka propadám do sněhu a euforické nálady – vždyť je to tady úplně jak v Tatrách!

Než se dodrápeme na hřeben, mraky se rozestoupí a na nás je jen volba, zda si prvně odskočíme na nižší Moserspitz nebo na vyšší Hochheide. Volíme Hochheide, ale za třetím nejbližším kamenem dáváme pro jistotu menší svačinovou pauzu. Teď už to jde samo, s tak krásnými výhledy je radost jít i do toho nejstrmějšího kopce. Posledních pár metrů pod vrcholem vede cesta i trošku po skále, je tam natažené staré ocelové lano, ale dá se to v pohodě jít i bez něj. Ale už jsme na vrcholu – směrem k Hohentauern se ještě v dolinách drží mrak, který vytváří dramatickou kulisu. Píšu domů smsku, že jsem v nebi (sedmém), kocháme se, zapisujeme do vrcholové knihy, fotíme a já jsem zlehka pokoušen nápadem zkusit si vyběhnout ještě na Dreistecken. Inka se ale nezdá býti tímto nápadem nadšena a tak pokorně scházíme zpátky do sedla a jdeme na druhou stranu, na Moserspitz. Ze sedla je to na vrchol jen nějakých 100 výškových metrů, takže to je pohoda největší – snad jen kličkování mezi volnými šutry těsně pod vrcholem bylo trošku nepříjemné. Na vrcholu je to opět pohoda největšího kalibru, po bouřkách dnes ani vidu ani slechu, tak se placatíme a placatíme. Nějak se mi nechce dolů, až je z toho Inka trochu nervózní. A znáte to, nervózní ženská... Raději proto jdeme zpátky. Při sestupu ze sedla dolů do údolí si užijeme i brždění cepínem, já si všimnu ohromného balvanu, který se musel docela nedávno zřítit z Moserspitz na sněhovisko, po kterém právě jdeme. No, potkat podobný balvan přímo v letu – to by asi nedopadlo dobře. Trošku nás zaráží, že přestože je dneska nádherné počasí a navíc sobota, tak že jsme nepotkali žádného turistu. Zpáteční cestu ke stanu rozvíjíme teorie o tom, jestli náhodou nevybuchl Temelín nebo jaká katastrofa se to vlastně udála.

Ve tři jsme u stanu, ve kterém nacházíme všechny naše věci, vaříme oběd a rozhodujeme se pro sestup do údolí. Já si jako obvykle nabalím naprosto nevyvážený batoh, ale nějak se mi to nechce přebalovat a tak si nadávám. Na tohle by měly existovat nějaké kurzy, jenže jak se znám, tak

bych se stejně na něco takového nepřihlásil.

Sestup je po lesní cestě a je dlouhý. Naštěstí to několikrát sekne po vyšlapané a neznačené pěšině. Jediné, čeho se obávám, je fakt, že se ve spleti lesních cest ztratíme, případně že strávíme celé odpoledne v serpentínách, které nás vyhodí někde úplně jinde, nejlépe takových 10km od nejbližší vlakové zastávky. Naštěstí v jedné zákrutě objevíme cedulku, která nás po malé cestičce dovede až na cestu, kterou jsme přišli od Rottenmannu – a tak se vracíme po ní. Ale je to pořád dlouhé, skoro nekonečné, až tak dlouhé, že si gratulujeme, že jsme to šli nahoru potmě v noci, protože ve dne bychom to asi psychicky nezvládli. Potkáváme chaloupku postavenou na vrcholu osamělé skály a přemýšlíme, jestli se nahoru leze nějakým klettersteigem, ale bohužel k ní vede i normální chodníček a na materiál mají malou lanovku.

Kolem sedmé večer jsme v Rottenmannu. To nejdůležitější je najít nějakou hospodu a dát si pivo. Nakonec končíme na zahrádce před cukrárnou – vzhledem k naší propocenosti se neodvažujeme sednout si na normální židličky s potahy a dečkami pod zadek, ale raději zůstáváme na lavičce. Orosená odměna jak jinak než chutná, náměstí se topí v zapadajícím slunci a jakýsi tatínek závodí se svojí dcerkou na koloběžkách... Pivo v nás probudilo chuť na maso a tak se vracíme kousek do místní gyrosárny. Požaduji dürüm, ale ten by trval strašně dlouho a tak volíme obyčejný kebab. Chuťové buňky vyprahlé několikadenní vegetariánskou a glutamanovou stravou prožívají nepopsatelnou rozkoš, díky které nám ujíždí vlak do Wörschachu – což znamená strávit dvě hodinky na nádraží. A tak jen tak sedíme, povídáme, díváme se na hory a posloucháme nějaké mp3ky, co mám v mobilu.

Do Wörschachu přijíždíme kolem jedenácté večer, můj nápad ještě dojít k začátku soutěsky se nepotkává s vlídným přijetím a tak Inka začne hledat nějaké místo k noclehu. Nocujeme na čerstvě posekané louce, což mi sice přijde trošku podezřelé, ale neodvažuji se kibicovat a modlím se, aby to můj imunitní systém ustál.

24. 5. 2009

Ráno nás budí k našemu velkému překvapení déšť. Jdeme se schovat do blízkého tunelu, ve kterém nalézáme několik mrtvých myší. Balíme a přesunujeme se na blízkou vlakovou zastávku, kde vaříme snídani a vzdáváme návštěvu Wörschach Klamm. Stejně pořád bouří, předpověď nepředpokládá lepší počasí a já jsem z poslední noci nějaký rozhrkaný. A tak v sedm odjíždíme spěšňákem do Bruck an der Mur, kde navštívíme EuroSpar, ve kterém hledáme a nenalézáme prášek pro mifra. Já neodolávám a zakupuji velký kus tyrolského špeku pro sebe a bezinkový sirup pro rodinku. Pokračujeme vlakem do Mürzzuschlagu, kde doplňujeme zásoby pohledů a odtamtud se už vracíme známým Semmeringem do Payerbachu, dál přes Wiener Neustadt do Bernhardsthalu, kde se jedenáct cestujících vměstná do jednoho Tranzitu. Ve čtyři odpoledne (devět hodin na cestě, fuj!) jsme v Břeclavi a naše společná cesta končí, já pokračuju přímo do rodného Brna a Inka přes Přerov do rodné Olomouce. V rychlíku se mi spouští naplno alergická reakce, jsem nucený použít mého hada jako šnuptychl, protože mám co tři minuty plný nos. Netrpělivě vyhlížím panorama Špilberku a Petrova, které věští přítomnost sprchy, pračky a toalety, kteréžto jsou mi opravdu zapotřebí.

Večer, když už jsem docela civilizovaný, mě navštíví maminka se sestrou. Otevřeme víno a ony neodolají a sní mi můj (tyrolský) špek. Merde!

Ježo (martin.netolicky@gmail.com)

V Brně, 3. června 2009